

Arrest

nr. 274 675 van 27 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. RECTOR en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraanse staatsburger te zijn, geboren op (...) te Shiraz te Iran. Uw eerste vrouw werd omstreeks 2003 ziek. Ze leed aan Alzheimer en was verlamd. In 1392 trouwde u met F.S. (...) (o.v. X), uw tweede vrouw. Zij verzorgde uw eerste vrouw tot aan haar overlijden in 2007 en nam de zorg van uw kinderen op zich. Tot aan uw vertrek op 22 december 2018 verbleef u samen met uw vrouw en kinderen in uw eigen woning te Shiraz.

Na uw schoolcarrière ging u aan de slag bij Caterpillar als mecanicien. Intussen bent u gepensioneerd en ontvangt u tot op vandaag uw pensioen. Uw echtgenote heeft dertig jaar gewerkt als kapster en had een klein kapsalon bij jullie thuis.

De zoon van uw vrouw, A. (...), diende Iran te verlaten nadat de autoriteiten in Shahrivar 1397 (gregoriaanse kalender: augustus/september 2018) te weten kwamen dat hij zich had bekeerd tot het

christendom. Gebroken en bezorgd door het vertrek van haar zoon, deed zij het verhaal van haar zoon bij M. (...), een klant van haar. Zij stelde uw vrouw gerust en kwam vanaf dan wekelijks langs. Tijdens een van haar bezoeken vertelde zij uw vrouw over het christendom. Uiteindelijk deelde ze in het begin van de herfst 1397 (2018) ook mee dat ze zelf christen was en nodigde ze uw vrouw uit om eens mee naar haar huiskerk te gaan. Uw vrouw kon u met enige moeite overtuigen om mee te gaan. Op het einde van de herfst van 1397 (2018) gingen jullie voor het eerst naar de huiskerk. Intussen belde uw vrouw ook regelmatig met A. (...) om over het christendom te spreken. Na drie maanden naar de huiskerk geweest te zijn, besloten u en uw echtgenote omstreeks het einde van Esfand 1397 (eind maart 2019) als christen door het leven te gaan en jullie religie verder te beleven in de huiskerk. Omstreeks 4/5/1398 (8 augustus 2019) probeerde jullie M. (...) te bereiken omdat jullie haar op weg naar de huiskerk gingen ophalen. Ze nam echter niet op. Vervolgens probeerden jullie Ashghan te bellen, de voorganger van de huiskerk. Ook hij nam niet op. Jullie voelden nattigheid en besloten naar een huis van uw broer, nabij de boomgaarden van Shiraz, te trekken. Een dag later viel de Ettelaat binnen bij jullie thuis. Er werd een Bijbel en enkele cd's met christelijke boodschappen op gevonden. Men ging eveneens verhaal halen bij uw schoonmoeder. Ze ondervraagden haar gedurende twee dagen. Toen u dit via uw broer hoorde, realiseerde u zich dat jullie niet langer in Iran konden blijven.

Via een Afghaan, Ghani, planden jullie de reis. Nadat jullie een visum regelden via de Italiaanse ambassade in Teheran, vertrokken jullie op 12 september 2019 via de luchthaven van Shiraz richting Italië. Op 27 september 2019 kwamen jullie aan in België. Hoewel jullie richting Engeland wilden trekken, besloten jullie uiteindelijk om op 3 oktober 2019 een verzoek om bescherming in te dienen in België. Na jullie aankomst in België, kregen jullie te horen dat een van kerkgangers, Enayet, was overleden in de gevangenis in Iran. Jullie zette jullie christelijke activiteiten verder in België en kozen ervoor gedoopt te worden.

Bij een terugkeer naar Iran vrezen jullie als afvalligen aanzien te worden.

Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming leggen u en uw echtgenote volgende documenten neer: jullie identiteitskaarten, jullie shenasnameh, jullie huwelijksakte, de pensioenkaart van uw man, de shenasnameh van uw ex-vrouw, documentatie in verband met jullie reis naar Italië en verblijf aldaar, jullie vliegtickets, uw militaire dienstplichtkaart, de militaire dienstplichtkaart van uw stiefzoon A. (...), de identiteitskaart van uw stiefzoon A. (...), de shenasnameh van jullie zoon S. (...), de shenasnameh van uw stiefzoon A. (...), documenten inzake jullie christelijke activiteiten in België, jullie doopattesten, attesten van jullie bijbelstudie, een doopattest van uw stiefzoon A. (...), een nieuwsartikel, een foto van het graf van jullie vriend Enayat en een video van het graf van Enayat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In het kader van jullie verzoek om internationale bescherming vrezen u en uw echtgenote de doodstraf ten gevolge van jullie bekering tot het christendom (notities persoonlijk onderhoud CGVS 1 19/23651, 4 juni 2021, p. 10). Indien jullie van de doodstraf bespaard zouden blijven, vrezen jullie ten minste gearresteerd te worden (notities persoonlijk onderhoud CGVS 1 19/23651B, 4 juni 2021, p. 13).

In het kader van het door uw echtgenote ingediende verzoek werd er een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Gezien uw verklaringen volledig gelijklopen met deze van uw echtgenote volgt de beslissing in uw verzoek om internationale bescherming de beslissing die er in het verzoek van uw echtgenote werd genomen. Haar beslissing luidt als volgt:

"In het kader van uw verzoek om internationale bescherming vrezen u en uw echtgenoot de doodstraf te krijgen in Iran ten gevolge van jullie bekering tot het christendom (notities persoonlijk onderhoud CGVS 1 19/23651, d.d. 4 juni 2021, p. 10). Indien jullie de doodstraf bespaard zou blijven, vrezen jullie ten minste gearresteerd te worden met alle gevolgen van dien (notities persoonlijk onderhoud CGVS 1 19/23651B, d.d. 4 juni 2021, p. 13).

Vooreerst moeten er vraagtekens geplaatst worden bij jullie gedrag na aankomst op het Europese grondgebied. Uit jullie verklaringen blijkt immers dat jullie op 12 september 2019 aankwamen in Italië (verklaringen DVZ 19/23651, 31/10/2019, vraag 37; verklaringen DVZ 19/23651B, 31/10/2019, vraag 37). Na een verblijf van twee weken trokken jullie naar België (verklaringen DVZ 19/23651, 31/10/2019, vraag 37; verklaringen DVZ 19/23651B, 31/10/2019, vraag 37). Jullie dienden geen verzoek om internationale bescherming in te Italië omdat jullie beloofd werden naar Engeland gebracht te worden (CGVS 1 19/23651, p. 8). Jullie informeerde zich niet over de mogelijkheden in Italië (CGVS 1 19/23651, p. 8). Toen

jullie aankwamen in België, besloot u dat het genoeg geweest was en diende jullie op 3 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in (CGVS 1 19/23651, p. 8). Het mag verbazen dat jullie, binnen de these dat jullie Iran dringend dienden te verlaten wegens een vrees voor vervolging (CGVS 1 19/23651, p. 8), alsnog wachtten met jullie verzoek om internationale bescherming in Europa. Uw echtgenoot stelt immers zelf dat het jullie niet uitmaakte waar jullie naartoe gebracht werden (CGVS 1 19/23651, p. 8). Ook stelt uw echtgenoot dat jullie in Italië reeds wisten dat de smokkelaar waarmee jullie werkten, niet te vertrouwen was (CGVS 1 19/23651, p. 7). Van een persoon die daadwerkelijk internationale bescherming nodig heeft, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Jullie deden dit echter niet. Voorgaande brengt jullie algemene geloofwaardigheid dan ook sterk in het gedrang en zaait twijfel over de motieven van jullie verzoek om internationale bescherming.

Vervolgens moet er op gewezen worden dat jullie verklaringen niet afdoende zijn om een oprechte bekering aan te tonen. Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij/zij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn/haar algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn/haar kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker. Jullie verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

Zo dient vastgesteld te worden dat jullie verklaringen over het verloop van jullie ontluikende interesse in het christendom weinig overtuigend zijn. U verklaart dat uw zoon na zijn vertrek uit Iran in Shahrivar van 1397 (augustus/september 2018) regelmatig met u belde en over het christendom sprak (notities persoonlijk onderhoud CGVS 2 19/23651B, d.d. 12/07/2021, p. 2, 3; CGVS 1 19/23651, p. 12). Hij vertelde u dat het de weg naar de verlossing was en dat u uw hele leven in onwetendheid geleefd had (CGVS 2 19/23651B p. 3). Frappant is echter dat u niet weet hoe hij zich bekeerde en u evenmin details kunt geven over zijn bekering (CGVS 1 19/23651B p. 6, 7). Uw redenering dat jullie band niet goed was, snijdt geen hout gezien jullie telefonisch net over het christendom spraken.

U sprak ook over de vlucht van uw zoon met een klant van u, Mujghan M. (...) (notities persoonlijk onderhoud CGVS 2 19/23651, d.d. 12/07/2021, p. 3). Ze stelde u gerust en kwam steeds vaker langs om een babbeltje te doen (CGVS 2 19/23651 p. 3). Enkele dagen na jullie gesprek over de vlucht van uw zoon A. (...), vertelde ze u reeds dat zij zelf ook een christen was (CGVS 2 19/23651 p. 3). Nadien begon ze meer uitleg te geven over het christendom (CGVS 2 19/23651B p. 3). Jullie spraken af dat u het kapsel van enkele minderbegoede studenten van Mujghan zou doen, waarop Mujghan stelde dat u een goede christen zou zijn. Bij haar derde of vierde bezoek nodigde ze u uit om met haar naar de huiskerk te gaan (CGVS 2 19/23651B p. 3; CGVS 1 19/23651 p. 12). Het geheel van voorgaande is echter weinig aannemelijk om verschillende redenen.

Tijdens uw interview bij de DVZ repte u namelijk met geen woord over de rol van Mujghan in uw bekering, maar stelde u louter dat u door het toedoen van uw zoon bekeerd was (vragenlijst CGVS 19/23651B, 25/09/2020, vraag 5). Dat men u niets gevraagd zou hebben over haar rol (CGVS 1 19/23651B p. 8) is een weinig verschonende grond voor deze vaststelling. Er kan immers van u verwacht worden dat u, weliswaar kort, toelicht omwille van welke reden u uw land van herkomst diende te verlaten. Daarbij kan er van u verwacht worden dat u alle elementen die tot dat vertrek hebben geleid, weergeeft. Een centraal element zoals de invloed van een persoon in uw bekering, kan dan ook gezien worden als een sleutelement waarvan mag worden verwacht dat u dit spontaan zou aanhalen. Temeer omdat u bij de DVZ wel sprak over de invloed van uw zoon op uw bekering (vragenlijst CGVS 19/23651B, vraag 5).

Daarnaast kan verwacht worden dat uw klant, Mujghan, toch enigszins terughoudend zou zijn geweest om u te vertellen over haar bekering en ten minste enkele verkennende gesprekken over uw geloofsovertuiging zou voeren alvorens dit te delen met u. Er mag verwacht worden dat er enige vertrouwensband gecreëerd zou worden alvorens zij haar religieuze opvatting zou delen met u. U verklaart immers zelf dat het Iraanse regime doorgaans bekeerlingen via spionnen of verklikkers weet te identificeren (CGVS 1, 19/23651B p. 5). Ook stelt u zelfs uw burens verdacht te hebben van spionage (CGVS 1 19/23651B p. 5). Dat zij u, gelet op de recente inval op de huiskerk van uw zoon, dan zou vertrouwen met haar geloofsovertuiging, kan niet gevolgd worden. Evenmin kan het begrepen worden dat u hier blindelings in mee ging daar uw zoon nog maar pas omwille van een bekering Iran had moeten verlaten en u dus ook van dichtbij heeft meegemaakt wat de gevolgen kunnen zijn. Sterker, u blijkt niet eens afdoende geïnformeerd te hebben naar de wijze van of reden voor haar bekering (CGVS 2 19/23651B p. 8, 9), hetgeen gelet op de gebeurtenissen met uw zoon en uw wantrouwen jegens uw eigen

buren toch wel merkwaardig is. Voorgaande vaststellingen doen dan ook sterk afbreuk aan het geloof in uw verklaringen.

Het valt evenmin te begrijpen dat Mujghan u, gelet op het gegeven dat uw zoon al in het vizier van de autoriteiten was gekomen, u na amper drie tot vier bezoeken zou uitnodigen om naar haar huiskerk te gaan (CGVS 2 19/23651B p. 3). Er kan met name van haar verwacht worden dat zij zich zou willen verzekeren van uw oprechte interesse in het christendom. Men zou immers verwachten dat u zich eerst verder in het christendom zou dienen te verdiepen en uw overtuiging zou dienen aan te scherpen alvorens de stap te zetten om vervolging te riskeren door het pas ontdekte geloof in groep te beleven. Na amper drie tot vier bezoeken kan daar dan ook bezwaarlijk over gesproken worden. Dat de overige huiskerkleden instemden met jullie komst naar de huiskerk nadat Mujghan hen verteld zou hebben over de bekering van uw zoon en dat hij Iran hierdoor diende te verlaten (CGVS 2 19/23651B p. 8) kan dan ook geenszins overtuigen. Voorgaande impliceert immers dat u omwille van uw zoon net extra in het oog gehouden zou worden door de autoriteiten en dus een potentieel gevaar met zich zou meebrengen richting de huiskerk. Anderzijds valt het niet te begrijpen dat u zelf na amper enkele bezoeken het risico zou nemen om wekelijks naar een huiskerk te gaan. Temeer omdat u reeds met de gevolgen ervan werd geconfronteerd, via uw zoon. Dat u instemde met uw bezoek aan de huiskerk uit nieuwsgierigheid en omdat Mujghan u bijna smeekte en u eigenlijk ging voor haar (CGVS 2 19/23651B p. 9), kan dit roekeloos gedrag bezwaarlijk goedpraten. Dat u niet aan de gevaren dacht evenmin (CGVS 2 19/23651B p. 9). Het geheel van voorgaande doet eens te meer afbreuk aan het geloof van uw verklaringen. Uw verklaringen missen elke voeling met de door uzelf geschetste context en missen elke geloofwaardigheid.

Ook jullie verklaringen over de wijze waarop jullie richting de huiskerk trokken, kan niet overtuigen. Zo mag het verbazen dat jullie, bekeerlingen die wekelijks naar de huiskerk zouden gegaan zijn (CGVS 1 19/23651 p. 16), nooit zouden stilgestaan hebben bij een smoes om jullie wekelijkse kerkgang te duiden bij uw omgeving (CGVS 2 19/23651B p. 8). Er kan immers verwacht worden dat u en uw echtgenoot gelet op de voorgeschiedenis met uw zoon, extra voorzorgsmaatregelen zouden nemen om jullie activiteiten verborgen te houden voor de buitenwereld. Dat jullie hier blijkbaar niet bij stilstonden, is dan ook weinig ernstig en valt bezwaarlijk te rijmen met wat er van jullie verwacht kan worden. Zo ook het gegeven dat u verklaart dat jullie geen voorzorgsmaatregelen hadden genomen voor het geval er tijdens de vieringen iets zou misgaan (CGVS 2 19/23651B p. 7). Dat jullie incidenten en dergelijke trachtten te voorkomen door voorzichtig binnen te gaan, geen privévragen te stellen en geen GSM-nummers uit te wisselen (CGVS 1 19/23651 p. 16; CGVS 2 19/23651B p. 7, 8), mag evident wezen. Dat jullie het binnen jullie huiskerk nooit gehad hebben over voorzorgsmaatregelen, is dat geenszins. Temeer omdat de huiskerk van uw zoon amper een jaar eerder werd ontdekt en de Ettelaat er was binnengevallen (CGVS 1 19/23651B p. 14). U stelt hier echter niet aan gedacht te hebben (CGVS 1 19/23651B p. 14) hetgeen niet ernstig is in de context van Iran, een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker. U blijkt zelf immers goed op de hoogte van die mogelijke gevolgen (CGVS 1 19/23651B p. 5), hetgeen eens te meer afbreuk doet aan uw verklaringen aangaande uw huiskerkactiviteiten. Het geheel van voorgaande verklaringen staan dan ook haaks op wat er van iemand die op illegale wijze een religie zou beleven.

Naast voorgaande betreffende de wijze waarop u tot een bekering bent gekomen, dient eveneens opgemerkt dat u noch uw echtgenoot er in slagen te overtuigen in de redenen waarom jullie tot een overtuigde bekering naar het christendom zijn gekomen. Zo blijkt jullie reeds na drie bezoeken aan de huiskerk overtuigd raakten om verder te gaan met het christendom en jullie zich vanaf dan als christen identificeerden (CGVS 2 19/23651B p. 6, 9; CGVS 1 19/23651 p. 12, 13). Jullie zagen naar eigen zeggen goede dingen gebeuren in jullie leven (CGVS 2 19/23651B p. 6, 9). Zo vond u vrede vanbinnen, hetgeen u in staat stelde om anderen te vergeven en u rustiger te voelen (CGVS 2 19/23651B p. 6, 9). Voorgaande vage stelling verklaart echter niet waarom u op drie maanden tijd de islam verliet en koos voor een andere religie zoals het christendom. Aan de oprechte bekering tot een nieuw geloof gaat niet alleen een moeilijke fase van introspectie en reflectie maar ook van studie vooraf. Ook uw echtgenoot kan hierin niet overtuigen. Hij verklaart dat de biografie van Jezus hem overtuigde (CGVS 1 19/23651 p. 13). Hij stelt dat Jezus gedurende zijn leven geen enkele vrouw heeft aangeraakt terwijl Mohammed dertien vrouwen had (CGVS 1 19/23651 p. 13). Hij zegt dat Mohammed een vrouwenjager en misdadiger is, zijn gedrag geen goed voorbeeld stelde terwijl Jezus dat wel is (CGVS 1 19/23651 p. 13). Ook verwijst hij naar de vele oorlogen die Mohammed heeft uitgevoerd en de vele mirakels die Jezus verrichtte (CGVS 1 19/23651 p. 13, 14, 15). Met voorgaande gaat hij evenwel voorbij aan de bijna 1000 wonderen die Mohammed verrichtte en de vele oorlogen die in naam van het christendom werden uitgevochten. Het si merkwaardig dat net bovenstaande feiten uw echtgenoot ervoor deden kiezen de islam af te vallen en voor het christendom te kiezen. Hiermee geconfronteerd, haalt uw echtgenoot aan dat het toeval was dat jullie voor het christendom kozen, omdat dit nu eenmaal jullie pad kruiste (CGVS 1 19/23651 p. 13). Gelet op

bovenstaande kan er bezwaarlijk gesproken worden over enige introspectie en reflectie voorafgaand jullie vermeende bekering.

Dat er bij jullie allerm minst kan gesproken worden over een deugdelijke studie, blijkt tevens uit uw verklaringen over het lezen van de Bijbel. Hoewel u stelt de volledige Bijbel een keer of twee gelezen te hebben in Iran (CGVS 2 19/23651B p. 7), blijkt na doorvragen dat u het enkel over het nieuwe testament heeft (CGVS 2 19/23651 p. 7). Pas in België zou u de Bijbel volledig hebben gelezen (CGVS 2 19/23651 p. 7). Aan voorgaande kan evenwel getwijfeld worden daar de kennis die u tentoonstelde tijdens uw persoonlijk onderhoud, zoals verder in deze motivering zal worden geduid, niet meteen duidt op enige diepgaande studie van het heilige boek of de religie in zijn geheel. Ook uw echtgenoot kan hierin niet overtuigen. Ondanks zijn uitspraken over de verschillen tussen de islam en het christendom, blijkt hij de Koran zelfs niet eens volledig gelezen te hebben (CGVS 1 19/23651 p. 14). Hij stelde nochtans een vergelijking te hebben gemaakt van de twee religies (CGVS 1 19/23651 p. 14). Zijn conclusie blijkt echter niet verder te gaan dan te stellen dat wanneer er iets goeds in de Koran staat, dit uit de Bijbel werd overgeschreven (CGVS 1 19/23651 p. 14). Dat jullie reeds na drie maanden, zonder dat jullie zich op een ernstige wijze in jullie nieuwe religie hebben verdiept of de tijd hebben gegeven om existentiële twijfels te overwegen, het christendom als nieuwe geloof aanvaardden, is allerm minst ernstig en getuigt allerm minst van een oprechte diepgaande bekering.

Zo stelt u dat het woord vergeving mogelijks bestaat in de islam maar het in de praktijk niet wordt toegepast (CGVS 2 19/23651B p. 9). Voorgaande kan echter weinig ernstig genomen worden daar vergeving ook in de islam een centrale plaats inneemt. Mits het tonen van berouw en het bevestigen van zijn geloof in Allah, kan een moslim immers vergeven worden. U gaat hier echter aan voorbij en stelt dat het mantra 'oog om oog, tand om tand' de plak zwaait in de islam (CGVS 2 19/23651B p. 9). Als begenadigd lezer van de Bijbel zou u het principe van *Ius Talionis* (vergeltingsrecht) evenzeer moeten tegengekomen zijn in het heilige boek van uw nieuwe religie. Indien dit u dermate wegduwde van de islam, kan er niet ingezien hoe de aanwezigheid van voorgaande u niet tegengehouden heeft om voor het christendom te kiezen.

U gaat echter verder door te stellen dat er alleen maar wraak is in de islam terwijl er in het christendom anders gesproken wordt (CGVS 2 19/23651B p. 9). U stelt dat vrouwen die overspel plegen in de islam gestenigd worden terwijl een man mag doen wat hij wil (CGVS 2 19/23651B p. 9). Dat voorgaande u mogelijks wegduwde van de islam, kan begrepen worden. Dat vrouwvriendelijkheid u mogelijks aangetrokken heeft tot het christendom echter niet, daar ook de Bijbel niet bepaald vriendelijk te noemen is jegens vrouwen (kopie in administratief dossier). Uw echtgenoot heeft het dan weer op extremisme gemunt. Hij stelt dat moslimextremisten zich aan de regels van de Koran houden, terwijl wanpraktijken in het christendom niet representatief zijn voor de religie (CGVS 1 19/23651 p. 14). De twee maten en gewichten waarmee u en uw echtgenoot te werk gaat, kan bezwaarlijk ernstig genomen worden. Er kan niet aangenomen worden dat jullie, die als moslims opgroeiden, leefden onder de moslims en wiens ouders en zussen moslims zijn, de islam louter met wraak of geweld associëren. Bovendien kan er niet begrepen worden dat u binnen de geest van voorgaande voorbij zou gaan aan de vele gewelddadige passages en positie van de vrouw in de Bijbel. Zomaar stellen dat de twee godsdiensten niet te vergelijken zijn (CGVS 2 19/23651B p. 9) is weinig afdoende. Gevraagd of u op zoek ging naar antwoorden op uw bedenkingen in de islam stelt u geïrriteerd dat u de Koran van kindsbeen af gelezen heeft en het in het Arabisch vanbuiten leerde (CGVS 2 19/23651B p. 9, 10). Hieruit mag echter niet blijken dat u ook daadwerkelijk een betekenis kan toeschrijven aan de tekst, evenmin dat u ook daadwerkelijk een vergelijkende studie van de twee religies maakte. Dat u van jongs af aan zag hoe de islam in uw land heerste, doet evenmin afbreuk aan de kern van de religie. Indien u daadwerkelijk de teksten van de Koran zou gelezen hebben, kan er immers enige nuance verwacht worden en zou u mogen inzien dat de interpretatie van de geschriften danig kunnen variëren tussen verschillende regimes of autoriteiten. De daden van een regime staan dan ook geenszins gelijk aan de geschriften in de Koran. U gaat hier evenwel helemaal aan voorbij en tracht het christendom en de islam louter als tegenpolen neer te zetten, hetgeen niet ernstig is. Het geheel van voorgaande getuigt niet van een deugdelijke studie voorafgaande uw bekering, hetgeen vraagtekens zet bij de oprechtheid van uw geloofsafval en daaropvolgende bekering.

Dat bezwaarlijk gesproken kan worden van een deugdelijke studie voorafgaand aan uw bekering, komt eens te meer naar voren wanneer er gepolst wordt naar uw kennis van het christendom. Hoewel u intussen bijna drie jaar bekeerd bent, kan u geen uitgebreide kennis van de Bijbel weergeven, evenmin kan u laten optekenen doordrongen te zijn van christelijke gebruiken en een gedegen begrip te hebben van de christelijke feestdagen. Zo gaat u compleet de mist in wanneer u gevraagd wordt wat er met Pinksteren gevierd wordt (CGVS 2 19/23651B p. 10; CGVS 2 19/23651 p. 8, 9), een feestdag die nog maar pas gepasseerd was ten tijde van jullie persoonlijk onderhoud op het CGVS. U stelt dat Jezus met Pinksteren naar de hemel gaat en jullie dit vierden met een Laatste Avondmaal (CGVS 2 19/23651B p. 10). U gaat verder met te stellen dat het een feest is om te herdenken dat Jezus uit de doden opstond en naar de hemel ging. Bij zijn vertrek zei hij voorgoed bij ons te blijven en op de dag des oordeels aanwezig te zijn, zo stelt u (CGVS 2 19/23651B p. 11). Het mag verbazen dat u niet eens in de buurt komt van de eigenlijke

gebeurtenis bij Pinksteren en het belang ervan kan benoemen. Het betreft hier immers over, zoals u zelf stelt (CGVS 2 19/23651B p. 11), een van de belangrijkste feesten in het christendom. Over de heilige geest die neerdaalde, apostelen die vervuld raakten en in meerde talen konden spreken en duizenden mensen die zich op een dag tijd bekeerden, rept u met geen woord. Deze feestdag vormt nochtans de geboorte van de kerk en het startpunt van de actieve verspreiding van het christendom over de wereld. Dat u hier niets over blijkt te weten, is frappant te noemen. Temeer het een feestdag betreft waartoe danig geanticipeerd zou moeten zijn in uw kerk. Het blijft hier echter niet bij. Zo kan u Goede Vrijdag evenmin benoemen als de dag waarop Jezus gekruisigd werd (CGVS 2 19/23651B p. 11). Ook positioneert u de heilige week, die voorafgaat aan het Paasfeest, tien dagen voor Pinksteren (CGVS 2 19/23651B p. 11). Naast het gegeven dat u de heilige week juist zou mogen situeren op de christelijke kalender, kan er toch ook wel verwacht worden dat u zou weten dat Jezus tien dagen voor Pinksteren, en dus veertig dagen na zijn verrijzenis, opsteeg naar de hemel en beloofde de Heilige Geest te laten neerdalen. Sterker, u stelt dat Jezus na zijn verrijzenis slechts tweemaal verscheen tussen de mensen (CGVS 2 19/23651B p. 11), hetgeen evenmin klopt daar hij tijdens de veertig dagen voorafgaand aan zijn hemelvaart verschillende keren verscheen bij diverse mensen. Voorgaande opmerkelijke gebeurtenis zou u dan toch ook wel correct mogen weergeven, quod non. Bovenstaande vaststellingen omtrent uw gebrekkige kennis van het christendom en christelijke activiteiten of feesten, doet eens te meer afbreuk aan het geloof in uw bewering oprecht bekeerd te zijn tot het christendom.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan er dan ook niet begrepen worden dat jullie zich lieten dopen (CGVS 1 19/23651B p. 9; CGVS 2 19/23651 p. 5). Men zou immers kunnen verwachten dat vooraleer men het Heilige Sacrament dat het doopsel is, tot zich neemt, men zich zou verdiepen in de nieuwe religie. In jullie hoofde kan hier duidelijk niet over gesproken worden. Ook uw pastoor bleek die mening toegedaan toen u hem aanmaande u te dopen maar hij dit weigerde daar u niet over voldoende kennis beschikte (CGVS 1 19/23651B p. 9, 10). Dat u uiteindelijk nog gedoopt werd, ondanks uw povere kennis, valt dan ook niet te begrijpen. Hoe dan ook toont u met voorgaande vaststellingen niet aan dat uw doopsel is ingegeven door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Sowieso dient te worden opgemerkt dat de kennis waarover u en uw echtgenoot wel beschikken, makkelijk op te zoeken en in te studeren is. Kennis over de godsdienst toont op zich de oprechtheid van uw geloofsbeleving dan ook niet aan. Het toont op zich louter aan dat u zich ingespannen hebt om aan religieuze kennisgaring te doen.

Het gegeven dat uw echtgenoot en u documenten inzake jullie christelijke activiteiten in België, doopattesten en attesten inzake jullie bijbelstudie neerleggen, wil evenmin zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Deze stukken staven dat jullie deel namen aan het kerkelijk leven in België maar spreken zich geenszins uit over uw beweegredenen daartoe. Bovenstaande vaststellingen doen echter besluiten dat u zich niet vanuit een oprechte overtuiging engageerde. Dat u over een zekere kennis van het christendom beschikt, doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen over de motieven van uw religieuze engagement. Er kan enkel vastgesteld worden dat u zich heeft ingespannen om te studeren en aan religieuze kennisvergarig te doen. Hieruit kan echter de oprechtheid van uw bekering niet blijken.

Uit het geheel dat voorafgaat dient er besloten te worden dat jullie er niet in geslaagd zijn om jullie verklaringen aangaande jullie bekering, aannemelijk te maken. Waar er geen geloof in jullie bekering kan gehecht worden, kan er bezwaarlijk geloofd worden dat jullie hierdoor problemen zouden ondervonden hebben. Hoe dan ook, mag er op gewezen worden dat ook jullie verklaringen aangaande de problemen die jullie gehad zouden hebben door een vermeende bekering, niet kunnen overtuigen.

Zo moet erop gewezen worden dat u en uw echtgenoot ook in dit kader geen eenduidige verklaringen aflegde. Zo verklaren u en uw echtgenoot tijdens jullie persoonlijk onderhoud dat er bij een huiszoeking bij jullie thuis religieuze cd's en een Bijbel gevonden werd (CGVS 1 19/23651B p. 13; CGVS 19/23615 1 p. 10). Tijdens uw interview bij de DVZ sprak u echter enkel over religieuze cd's (vragenlijst CGVS 19/23651B vraag 5; vragenlijst CGVS 19/23651 vraag 5). Geconfronteerd met deze vaststelling reageert u verbolgen dat er niet weergegeven werd wat u gezegd zou hebben (CGVS 1 19/23651B p. 13). Voorgaande werd u nochtans in het Farsi voorgelezen vooraleer u het verslag tekende ter bevestiging van de juistheid ervan. Ook werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd naar het verloop van uw interview aldaar. Op enkele kleine zaken aangaande uw huwelijksakte, het aantal kinderen dat u en uw echtgenoot hebben en het aantal kerkleden maakte u geen gewag van fouten of verkeerde weergaven van de feiten (CGVS 1 19/23651B p. 2, 3). Dat er dan nu opeens zowel bij u als bij uw echtgenoot eenzelfde element zou weggelaten zijn, is niet ernstig en doet sterk afbreuk aan het geloof in jullie verklaringen. Er kan van u en uw echtgenoot verwacht worden dat jullie doorheen jullie verklaringen bij de Belgische autoriteiten, er in slagen eenduidige verklaringen af te leggen, quod non.

Ook het door u omschreven gedrag staat in schril contrast met wat er van u in de door u verklaarde situatie verwacht kan worden. Naast het gedrag dat u omschrijft ondanks de problemen die uw zoon reeds had, zoals bovenaan reeds aangehaald, mag het ook verbazen dat u ondanks de vermeende inval op uw

huiskerk, toch nog een maand in Iran bleef. Dat jullie het land niet illegaal wilden verlaten omdat jullie bang waren om opgepakt te worden en daardoor gingen onderduiken (CGVS 1 19/23651B 1 p. 12) kan niet blijken uit uw activiteiten in die periode. Zo blijkt immers dat u en uw echtgenoot tot tweemaal toe negen tot tien uren reden richting de ambassade in Teheran om een toeristenvisum te verkrijgen (CGVS 1 19/23651 p. 7, 8). Ook mag het verbazen dat jullie op slechts 16 kilometer van jullie woonst zijn gaan onderduiken, bij de boomgaarden van uw schoonbroer (CGVS 1 19/23651 p. 8), terwijl u zelf stelde dat u zelfs uw burens verdacht van te spioneren voor het Iraanse regime (CGVS 1 19/23651B p. 8). Er zou van u verwacht kunnen worden dat u zich een heel stuk verder van huis zou gaan schuilhouden, noch bij een rechtstreeks familielid. Temeer omdat er van de Ettelaat verwacht kan worden dat zij hier toch een kijkje zouden gaan nemen wanneer zij jullie daadwerkelijk bij de kraag wilden vatten.

Tenslotte moet worden opgeworpen dat het vreemd is dat u met een geldig paspoort legaal uw land bent uit gereisd om naar België te komen. U zou in Shiraz het vliegtuig naar Brussel hebben genomen (CGVS 1 19/23651 p. 7). Uw echtgenoot verklaarde dat een connectie zeker maakte dat jullie via de luchthaven konden reizen (CGVS 1 19/23651 p. 7). Echter, jullie reisden wel degelijk met jullie eigen legale paspoort met jullie eigen persoonsgegevens. Gelet op zijn bewering dat de Ettelaat jullie zochten en reeds waren binnengevallen bij jullie thuis en aldaar christelijke bewijsstukken gevonden hadden (CGVS 1 19/23651 p. 11), is het bijgevolg heel opmerkelijk dat jullie het risico namen om met jullie eigen paspoort via de luchthaven Iran te verlaten. Het spreekt voor zich dat deze houding geenszins in overeenstemming te brengen is met het koesteren van een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade ten opzichte van de autoriteiten. Ook het feit dat jullie een connectie ter hand hadden genomen kan dit door u genomen risico niet minimaliseren. Immers uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat (illegaal) vertrek waarbij omkoping een rol speelt quasi onmogelijk is, aangezien de vele controles zulks zeer duur en complex maken.

Het nieuwsartikel dat uw echtgenoot neerlegt en waarmee hij wil aantonen dat zelfs een persoon die een bomaanslag pleegde op een kerncentrale in Iran kon ontkomen via een luchthaven in het land (CGVS 2 19/23651 p. 2), doet evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het is best mogelijk dat een getrainde man er in geslaagd is een kerncentrale te infiltreren, een bomaanslag te plegen en vervolgens Iran te verlaten. Hiermee doet uw echtgenoot evenwel geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen omtrent het gegeven dat jullie met een legaal paspoort (met jullie persoonlijke gegevens), zich een maand na de ontdekking van jullie huiskerk en inval bij uw moeder zich zijn gaan aanbieden op een van internationale luchthavens aldaar. Dit ondanks het gegeven dat u beweert dat het Iraanse Ettelaat actief op zoek was naar u. Er kan immers aangenomen worden dat de minutieuze planning van een aanslag om kerncentrale danig verschilt met de legale reis die u plande. Evenmin kan er opgemaakt worden dat de man onmaskerd werd alvorens hij op het vliegtuig stapte, hetgeen bij jullie (volgens jullie verklaringen) evenwel het geval was.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er aan uw voorgehouden oprechte bekering tot het christendom geen geloof kan worden gehecht. Uw deelname aan het christelijke leven in België en uw opgedane kennis van het christendom kunnen de conclusie dat uw beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een louter opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven niet weerleggen.

Bijgevolg hebben u noch uw echtgenoot aannemelijk gemaakt dat jullie zich bij een terugkeer naar jullie land van herkomst als christen zullen manifesteren. Evenmin kan er gezien het duidelijk onoprechte karakter van jullie bekering aangenomen worden dat jullie als bekeerling gezien zullen worden door jullie omgeving of de Iraanse overheid louter omwille van jullie deelname aan kerkvieringen en Bijbelstudie of omwille van jullie christelijke posts op Facebook (CGVS 1 19/23651 p. 4; CGVS 19/23651B p. 4). Bovendien kan er van jullie – gezien het niet-oprechte karakter van uw bekering - verwacht worden dat jullie deze boodschappen wissen alvorens terug te keren naar Iran. Volledigheidshalve moet er nog verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van jullie asielaanslag, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen in Iran en uw bekering. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de positieve beslissing inzake uw zoon A.M.D. (...) (o.v. 8.734.762) moet er gewezen worden op het feit dat elk verzoek op eigen merites wordt beoordeeld, onder andere rekening houdend met de asielmotieven en de bewijzen die aangevoerd werden door de betrokken verzoeker. Dat er een gunstig

gevolg gegeven werd aan het verzoek van uw zoon heeft derhalve geen uitstaans met uw huidig verzoek. Gezien het ongeloofwaardig bevonden karakter van uw motieven kan ook afgeleid worden dat u naar aanleiding van de positieve beoordeling van uw zoon zijn verzoek geen problemen heeft gekend in Iran. U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten. Jullie identiteitskaarten, jullie shenasnameh en jullie huwelijksakte vormen een bewijs van nationaliteit, identiteit en jullie burgerlijke stand, hetgeen niet ter discussie staat. De documenten inzake jullie christelijke activiteiten in België, jullie doopattesten en de attesten inzake jullie Bijbelstudie, staven uw deelname aan bepaalde aspecten van het christelijk leven in België maar kunnen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de toenadering die u in België tot het christendom zoekt opportunistisch van aard is. De foto en video van een grafsteen tonen de finale rustplaats van 'Enayat' aan. Hieruit blijkt echter niet dat deze persoon is omgekomen in een Iraanse gevangenis ten gevolge van een arrestatie volgend op een inval in het kader van christelijke activiteiten (CGVS 1 19/23651 p. 6). Evenmin kan hieruit een eventuele relatie met jullie binnen de sfeer van een huiskerk worden aangetoond. De pensioenkaart van uw echtgenoot toont aan dat hij pensioengerechtigd is in Iran. De documentatie in verband met jullie reis naar Italië en verblijf aldaar, alsook jullie vliegtickets staven jullie reis van Iran naar Italië, dewelke niet ter discussie staat. De militaire dienstplichtkaart van uw man en de militaire dienstplichtkaart van uw zoon A. (...) tonen louter aan dat zij hun militaire dienstplicht in Iran hebben vervuld. De shenasnameh van de ex-vrouw van uw man, de identiteitskaart van uw zoon A. (...), de shenasnameh van jullie zoon S. (...° en de shenasnameh van uw zoon A. (...) hebben betrekking op hun persoonlijke identiteit en nationaliteit en hebben verder geen betrekking op de door u verklaarde vrees voor vervolging in Iran. Het doopattest van uw zoon A. (...) heeft betrekking op zijn persoonlijke bekering tot het protestantisme maar kan verder niet aantonen dat u en uw echtgenoot vanuit een oprechte overtuiging bekeerd zouden zijn en hierdoor in Iran een vrees voor vervolging dienen te koesteren."

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker stelt het niet eens te zijn met de inhoud van de bestreden beslissing en doet gelden dat de vluchtelingenstatus ten onrechte werd geweigerd.

Verzoeker wijst op de vluchtelingendefinitie vervat in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en stelt dat hij hieraan voldoet. Verder vat hij de inhoud van de bestreden beslissing samen en poneert hij dat deze onterecht is. Vervolgens geeft hij enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

Met betrekking tot het feit dat hij in Italië geen verzoek om internationale bescherming indiende, betoogt verzoeker:

"Verzoeker kan niet ontkennen dat hij besloot verder te reizen naar BELGIE, hoewel hij een verzoek om internationale bescherming had kunnen indienen in ITALIE. Verzoeker heeft ook eerlijk toegegeven dat zijn eigenlijke intentie was om verder te reizen naar het VERENIGD KONINKRIJK.

De wens om familieleden te vervoegen, zelfs de wens om - als men zijn eigen land dient te verlaten omwille van vervolging - een leven op te bouwen in een land waarover men veel goeds hoort, is zeer menselijk.

Verzoeker en zijn echtgenote zijn noch de eerste, noch de laatste personen die om die reden ervoor kiezen om verder te reizen."

Betreffende zijn bekering, voert verzoeker aan:

"In dit kader wordt door verweerster verwezen naar het her feit dat verzoeker er niet van op de hoogte is op welke manier A. (...) zich bekeerde. De bekering van elkeen is telkens een heel persoonlijke ervaring. Verder wordt geponeerd dat het wel erg onvoorzichtig was om Mojdan 'zomaar' in vertrouwen te nemen. Verweerster tracht de indruk te wekken alsof de vrouw van verzoeker eender wie in vertrouwen heeft genomen. Mojdan was echter al een klant van de vrouw verzoekster. Ze kenden elkaar goed. Mojdan zag dat de vrouw van verzoeker met iets zat Van het ene kwam het andere. Bovendien is het zo dat de vrouw van verzoeker door haar verhaal te doen noch zichzelf, noch haar zoon in gevaar bracht. Zij deed niet

strafbaars want ze had helemaal niets te maken met het christendom. Ook haar zoon kon ze niet meer in gevaar brengen. Hij had het land immers al verlaten.

Het is dan inderdaad Mojdan die een groot risico nam door de vrouw van verzoeker in te lichten over het feit dat zij zelf christen in. Allicht deed zij dit omdat uit de gesprekken tussen haarzelf en de vrouw van verzoeker naar voren is gekomen dat verzoeker en zijn vrouw A. (...) niet veroordeelden, dat ze begrip konden opbrengen voor zijn keuze en het onrechtvaardig vonden dat A. (...) het land had moeten ontvluchten omwille van zijn geloofsovertuiging'

Verzoeker maakte tijdens zijn interview bij DVZ inderdaad geen melding van de rol van Mojdan. De vrouw van verzoeker had het vooral over de rol van haar zoon A. (...). Feit is immers dat zijn bekering de bal aan het rollen bracht Bovendien is het een algemeen bekend feit dat kandidaat-vluchtelingen tijdens zijn interview bij DVZ de boodschap krijgen om 'kort te zijn en te parafraseren.'

Inzake het aan hem en zijn echtgenote verweten gebrek aan kennis aangaande het christendom, stelt verzoeker:

"Verweerster verwijt verzoeker en zijn echtgenote een gebrek aan kennis over het christendom. Zij gaat in dit kader volledig voorbij aan het feit dat verzoeker en zijn echtgenote wel degelijk een heel aantal vragen correct konden beantwoorden."

Verzoeker besluit:

"In hoofddorde past het dan ook de beslissing van verweerster te vernietigen en verzoeker de status van vluchteling toe te kennen."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

"Het huidige beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens de beslissing van verweerster van 4 februari 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te hervormen, en verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Geneve toe te kennen".

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3. Verzoeker stelt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten en niet kan terugkeren naar dit land omdat hijzelf en zijn echtgenote zich zouden hebben bekeerd tot het christendom, daardoor problemen zouden hebben gekend en riskeren en ten gevolge hiervan een gegronde vrees voor vervolging zouden dienen te koesteren.

Dient in dit kader echter vooreerst te worden opgemerkt dat zowel de oprechtheid, de ernst als de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging danig worden ondermijnd door zijn houding en gedragingen en deze van zijn echtgenote na aankomst in Europa. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Vooreerst moeten er vraagtekens geplaatst worden bij jullie gedrag na aankomst op het Europese grondgebied. Uit jullie verklaringen blijkt immers dat jullie op 12 september 2019 aankwamen in Italië (verklaringen DVZ 19/23651, 31/10/2019, vraag 37; verklaringen DVZ 19/23651B, 31/10/2019, vraag 37). Na een verblijf van twee weken trokken jullie naar België (verklaringen DVZ 19/23651, 31/10/2019, vraag

37; verklaringen DVZ 19/23651B, 31/10/2019, vraag 37). Jullie dienden geen verzoek om internationale bescherming in te Italië omdat jullie beloofd werden naar Engeland gebracht te worden (CGVS 1 19/23651, p. 8). Jullie informeerde zich niet over de mogelijkheden in Italië (CGVS 1 19/23651, p. 8). Toen jullie aankwamen in België, besloot u dat het genoeg geweest was en diende jullie op 3 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in (CGVS 1 19/23651, p. 8). Het mag verbazen dat jullie, binnen de these dat jullie Iran dringend dienden te verlaten wegens een vrees voor vervolging (CGVS 1 19/23651, p. 8), alsnog wachtten met jullie verzoek om internationale bescherming in Europa. Uw echtgenoot stelt immers zelf dat het jullie niet uitmaakte waar jullie naartoe gebracht werden (CGVS 1 19/23651, p. 8). Ook stelt uw echtgenoot dat jullie in Italië reeds wisten dat de smokkelaar waarmee jullie werkten, niet te vertrouwen was (CGVS 1 19/23651, p. 7). Van een persoon die daadwerkelijk internationale bescherming nodig heeft, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Jullie deden dit echter niet. Voorgaande brengt jullie algemene geloofwaardigheid dan ook sterk in het gedrang en zaait twijfel over de motieven van jullie verzoek om internationale bescherming.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. In zoverre hij aangeeft dat het menselijk is om te wensen familieleden te vervoegen, dient te worden vastgesteld dat zulks *in casu* bezwaarlijk kan volstaan om te verklaren waarom verzoeker en diens echtgenote nalieten om in Italië een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoeker verklaarde dit eerder immers niet doordat zij familieleden wilden vervoegen doch wel doordat zij naar Engeland wilden doorreizen. Gevraagd waarom zij naar Engeland wilden, maakte verzoeker daarbij nergens enige melding van het gegeven dat zij aldaar familie zouden hebben. Integendeel gaf hij aan dat de smokkelaar dit land koos, dat zij “niet aan de locatie” dachten en dat ze “zeiden dat het ons niet uitmaakte” (administratief dossier, notities van verzoekers eerste persoonlijk onderhoud, p.8). Erop gewezen dat zij reeds familie hadden in België, verklaarde verzoeker bovendien dat zij desalniettemin naar Engeland wilden (*ibid.*). Redelijkerwijze kan hoe dan ook worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen, samen met zijn echtgenote naliet om in Italië om bescherming te verzoeken en aldus enkele weken talmde alvorens zulk verzoek uiteindelijk in te dienen in België, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijner hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, kan verder verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker, dit verwijzende naar de beslissing die werd genomen ten aanzien van zijn echtgenote, vooreerst geheel terecht aangegeven:

“Zo dient vastgesteld te worden dat jullie verklaringen over het verloop van jullie ontluikende interesse in het christendom weinig overtuigend zijn. U verklaart dat uw zoon na zijn vertrek uit Iran in Shahrivar van 1397 (augustus/september 2018) regelmatig met u belde en over het christendom sprak (notities persoonlijk onderhoud CGVS 2 19/23651B, d.d. 12/07/2021, p. 2, 3; CGVS 1 19/23651, p. 12). Hij vertelde u dat het de weg naar de verlossing was en dat u uw hele leven in onwetendheid geleefd had (CGVS 2 19/23651B p. 3). Frappant is echter dat u niet weet hoe hij zich bekeerde en u evenmin details kunt geven over zijn bekering (CGVS 1 19/23651B p. 6, 7). Uw redenering dat jullie band niet goed was, snijdt geen hout gezien jullie telefonisch net over het christendom spraken.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Indien zowel verzoekers echtgenote als, in navolging hiervan, verzoeker zelf zich mede door de bekering van haar zoon en de telefoongesprekken die verzoekers echtgenote met haar zoon had zouden hebben bekeerd tot het christendom, kon weldegelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekers echtgenote zou kunnen aangeven hoe haar zoon zich bekeerde en hierover de nodige details zou kunnen

verstrekken. Dat zij hiertoe kennelijk niet bij machte bleek, doet aldus ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zowel haar voorgehouden bekering als deze van verzoeker.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“U sprak ook over de vlucht van uw zoon met een klant van u, Mujghan M. (...) (notities persoonlijk onderhoud CGVS 2 19/23651, d.d. 12/07/2021, p. 3). Ze stelde u gerust en kwam steeds vaker langs om een babbeltje te doen (CGVS 2 19/23651 p. 3). Enkele dagen na jullie gesprek over de vlucht van uw zoon A. (...), vertelde ze u reeds dat zij zelf ook een christen was (CGVS 2 19/23651 p. 3). Nadien begon ze meer uitleg te geven over het christendom (CGVS 2 19/23651B p. 3). Jullie spraken af dat u het kapsel van enkele minderbegoede studenten van Mujghan zou doen, waarop Mujghan stelde dat u een goede christen zou zijn. Bij haar derde of vierde bezoek nodigde ze u uit om met haar naar de huiskerk te gaan (CGVS 2 19/23651B p. 3; CGVS 1 19/23651 p. 12). Het geheel van voorgaande is echter weinig aannemelijk om verschillende redenen.

Tijdens uw interview bij de DVZ repte u namelijk met geen woord over de rol van Mujghan in uw bekering, maar stelde u louter dat u door het toedoen van uw zoon bekeerd was (vragenlijst CGVS 19/23651B, 25/09/2020, vraag 5). Dat men u niets gevraagd zou hebben over haar rol (CGVS 1 19/23651B p. 8) is een weinig verschonende grond voor deze vaststelling. Er kan immers van u verwacht worden dat u, weliswaar kort, toelicht omwille van welke reden u uw land van herkomst diende te verlaten. Daarbij kan er van u verwacht worden dat u alle elementen die tot dat vertrek hebben geleid, weergeeft. Een centraal element zoals de invloed van een persoon in uw bekering, kan dan ook gezien worden als een sleutelement waarvan mag worden verwacht dat u dit spontaan zou aanhalen. Temeer omdat u bij de DVZ wel sprak over de invloed van uw zoon op uw bekering (vragenlijst CGVS 19/23651B, vraag 5).

Daarnaast kan verwacht worden dat uw klant, Mujghan, toch enigszins terughoudend zou zijn geweest om u te vertellen over haar bekering en ten minste enkele verkennende gesprekken over uw geloofsovertuiging zou voeren alvorens dit te delen met u. Er mag verwacht worden dat er enige vertrouwensband gecreëerd zou worden alvorens zij haar religieuze opvatting zou delen met u. U verklaart immers zelf dat het Iraanse regime doorgaans bekeerlingen via spionnen of verklidders weet te identificeren (CGVS 1, 19/23651B p. 5). Ook stelt u zelfs uw burens verdacht te hebben van spionage (CGVS 1 19/23651B p. 5). Dat zij u, gelet op de recente inval op de huiskerk van uw zoon, dan zou vertrouwen met haar geloofsovertuiging, kan niet gevolgd worden. Evenmin kan het begrepen worden dat u hier blindelings in mee ging daar uw zoon nog maar pas omwille van een bekering Iran had moeten verlaten en u dus ook van dichtbij heeft meegemaakt wat de gevolgen kunnen zijn. Sterker, u blijkt niet eens afdoende geïnformeerd te hebben naar de wijze van of reden voor haar bekering (CGVS 2 19/23651B p. 8, 9), hetgeen gelet op de gebeurtenissen met uw zoon en uw wantrouwen jegens uw eigen burens toch wel merkwaardig is. Voorgaande vaststellingen doen dan ook sterk afbreuk aan het geloof in uw verklaringen.

Het valt evenmin te begrijpen dat Mujghan u, gelet op het gegeven dat uw zoon al in het vizier van de autoriteiten was gekomen, u na amper drie tot vier bezoeken zou uitnodigen om naar haar huiskerk te gaan (CGVS 2 19/23651B p. 3). Er kan met name van haar verwacht worden dat zij zich zou willen verzekeren van uw oprechte interesse in het christendom. Men zou immers verwachten dat u zich eerst verder in het christendom zou dienen te verdiepen en uw overtuiging zou dienen aan te scherpen alvorens de stap te zetten om vervolging te riskeren door het pas ontdekte geloof in groep te beleven. Na amper drie tot vier bezoeken kan daar dan ook bezwaarlijk over gesproken worden. Dat de overige huiskerkleden instemden met jullie komst naar de huiskerk nadat Mujghan hen verteld zou hebben over de bekering van uw zoon en dat hij Iran hierdoor diende te verlaten (CGVS 2 19/23651B p. 8) kan dan ook geenszins overtuigen. Voorgaande impliceert immers dat u omwille van uw zoon net extra in het oog gehouden zou worden door de autoriteiten en dus een potentieel gevaar met zich zou meebrengen richting de huiskerk. Anderzijds valt het niet te begrijpen dat u zelf na amper enkele bezoeken het risico zou nemen om wekelijks naar een huiskerk te gaan. Temeer omdat u reeds met de gevolgen ervan werd geconfronteerd, via uw zoon. Dat u instemde met uw bezoek aan de huiskerk uit nieuwsgierigheid en omdat Mujghan u bijna smeekte en u eigenlijk ging voor haar (CGVS 2 19/23651B p. 9), kan dit roekeloos gedrag bezwaarlijk goedpraten. Dat u niet aan de gevaren dacht evenmin (CGVS 2 19/23651B p. 9). Het geheel van voorgaande doet eens te meer afbreuk aan het geloof van uw verklaringen. Uw verklaringen missen elke voeling met de door uzelf geschetste context en missen elke geloofwaardigheid.”

Verzoeker slaagt er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Voor de frappante omissie in de verklaringen die zijn echtgenote aflegde bij de DVZ, biedt hij met zijn verwijzing naar het kortere verloop van het gehoor aldaar en de rol van de zoon van zijn echtgenote immers geen dienstige uitleg. Van een verzoekster om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of

vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat de echtgenote van verzoeker een dermate essentieel en frappant element als de rol die Mujghan zou hebben gespeeld in haar bekering hierin niet zou hebben vermeld. Dit geldt des te meer daar zij de rol die haar zoon in deze bekering speelde aldaar wel vermeldde en daar zij wel melding maakte van Mujghan als *“de meisje die altijd onze vieringen bevestigd”* (administratief dossier, vragenlijst van verzoekers echtgenote, nr.3.5.).

Ook indien Mujghan reeds langer klant was bij zijn echtgenote, is het, gelet op de door haar geschetste context en antecedenten, verder weldegelijk kennelijk ongeloofwaardig dat Mujghan de echtgenote van verzoeker dermate snel en ondoordacht in vertrouwen zou hebben genomen. Verzoeker erkent dit bovendien uitdrukkelijk in het verzoekschrift.

Dat zijn echtgenote, zoals verzoeker beweert in het verzoekschrift, niets zou hebben gedaan dat haar in gevaar kon brengen, ontbeert gelet op de voormelde, door haar zelf geschetste context en antecedenten eveneens iedere ernst. Door, ervan uitgaand dat zij werd bespioneerd en wetende dat het Iraanse regime bekeerlingen via spionnen tracht op te sporen, zonder zich ook maar enigszins over de bekering van deze persoon te informeren mee te gaan in de gesprekken die Mujghan met haar had, liep zij immers weldegelijk en ernstig risico om, in navolging van haar zoon, ook als afvallige, bekeerlinge of christen te worden beschouwd.

Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven, inzake het ongeloofwaardige karakter van de uitnodiging voor en toelating tot de huiskerk van zijn echtgenote en inzake het onaannemelijke karakter van haar bijzonder snelle en ondoordachte beslissing het risico te nemen deze huiskerk te frequenteren, volledig onverlet. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

Verzoeker laat de bestreden beslissing daarenboven geheel ongemoeid en onderneemt niet de minste poging teneinde deze beslissing *in concreto* aan te vechten of betwisten waar gemotiveerd wordt:

“Ook jullie verklaringen over de wijze waarop jullie richting de huiskerk trokken, kan niet overtuigen. Zo mag het verbazen dat jullie, bekeerlingen die wekelijks naar de huiskerk zouden gegaan zijn (CGVS 1 19/23651 p. 16), nooit zouden stilgestaan hebben bij een smoes om jullie wekelijkse kerkgang te duiden bij uw omgeving (CGVS 2 19/23651B p. 8). Er kan immers verwacht worden dat u en uw echtgenoot gelet op de voorgeschiedenis met uw zoon, extra voorzorgsmaatregelen zouden nemen om jullie activiteiten verborgen te houden voor de buitenwereld. Dat jullie hier blijkbaar niet bij stilstonden, is dan ook weinig ernstig en valt bezwaarlijk te rijmen met wat er van jullie verwacht kan worden. Zo ook het gegeven dat u verklaart dat jullie geen voorzorgsmaatregelen hadden genomen voor het geval er tijdens de vieringen iets zou misgaan (CGVS 2 19/23651B p. 7). Dat jullie incidenten en dergelijke trachtten te voorkomen door voorzichtig binnen te gaan, geen privévragen te stellen en geen GSM-nummers uit te wisselen (CGVS 1 19/23651 p. 16; CGVS 2 19/23651B p. 7, 8), mag evident wezen. Dat jullie het binnen jullie huiskerk nooit gehad hebben over voorzorgsmaatregelen, is dat geenszins. Temeer omdat de huiskerk van uw zoon amper een jaar eerder werd ontdekt en de Ettelaat er was binnengevallen (CGVS 1 19/23651B p. 14). U stelt hier echter niet aan gedacht te hebben (CGVS 1 19/23651B p. 14) hetgeen niet ernstig is in de context van Iran, een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft voor de verzoeker. U blijkt zelf immers goed op de hoogte van die mogelijke gevolgen (CGVS 1 19/23651B p. 5), hetgeen eens te meer afbreuk doet aan uw verklaringen aangaande uw huiskerkactiviteiten. Het geheel van voorgaande verklaringen staan dan ook haaks op wat er van iemand die op illegale wijze een religie zou beleven.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze aanvecht noch betwist, onverminderd gelden.

Verzoeker voert verder niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de volgende, in de bestreden beslissing opgenomen motieven:

“Naast voorgaande betreffende de wijze waarop u tot een bekering bent gekomen, dient eveneens opgemerkt dat u noch uw echtgenoot er in slagen te overtuigen in de redenen waarom jullie tot een overtuigde bekering naar het christendom zijn gekomen. Zo blijkt jullie reeds na drie bezoeken aan de huiskerk overtuigd raakten om verder te gaan met het christendom en jullie zich vanaf dan als christen identificeerden (CGVS 2 19/23651B p. 6, 9; CGVS 1 19/23651 p. 12, 13). Jullie zagen naar eigen zeggen goede dingen gebeuren in jullie leven (CGVS 2 19/23651B p. 6, 9). Zo vond u vrede vanbinnen, hetgeen u in staat stelde om anderen te vergeven en u rustiger te voelen (CGVS 2 19/23651B p. 6, 9). Voorgaande vage stelling verklaart echter niet waarom u op drie maanden tijd de islam verliet en koos voor een andere religie zoals het christendom. Aan de oprechte bekering tot een nieuw geloof gaat niet alleen een moeilijke fase van introspectie en reflectie maar ook van studie vooraf. Ook uw echtgenoot kan hierin niet overtuigen. Hij verklaart dat de biografie van Jezus hem overtuigde (CGVS 1 19/23651 p. 13). Hij stelt dat

Jezus gedurende zijn leven geen enkele vrouw heeft aangeraakt terwijl Mohammed dertien vrouwen had (CGVS 1 19/23651 p. 13). Hij zegt dat Mohammed een vrouwenjager en misdadiger is, zijn gedrag geen goed voorbeeld stelde terwijl Jezus dat wel is (CGVS 1 19/23651 p. 13). Ook verwijst hij naar de vele oorlogen die Mohammed heeft uitgevoerd en de vele mirakels die Jezus verrichtte (CGVS 1 19/23651 p. 13, 14, 15). Met voorgaande gaat hij evenwel voorbij aan de bijna 1000 wonderen die Mohammed verrichtte en de vele oorlogen die in naam van het christendom werden uitgevochten. Het is merkwaardig dat net bovenstaande feiten uw echtgenoot ervoor deden kiezen de islam af te vallen en voor het christendom te kiezen. Hiermee geconfronteerd, haalt uw echtgenoot aan dat het toeval was dat jullie voor het christendom kozen, omdat dit nu eenmaal jullie pad kruiste (CGVS 1 19/23651 p. 13). Gelet op bovenstaande kan er bezwaarlijk gesproken worden over enige introspectie en reflectie voorafgaand jullie vermeende bekering.

Dat er bij jullie allerminst kan gesproken worden over een deugdelijke studie, blijkt tevens uit uw verklaringen over het lezen van de Bijbel. Hoewel u stelt de volledige Bijbel een keer of twee gelezen te hebben in Iran (CGVS 2 19/23651B p. 7), blijkt na doorvragen dat u het enkel over het nieuwe testament heeft (CGVS 2 19/23651 p. 7). Pas in België zou u de Bijbel volledig hebben gelezen (CGVS 2 19/23651 p. 7). Aan voorgaande kan evenwel getwijfeld worden daar de kennis die u toonde tijdens uw persoonlijk onderhoud, zoals verder in deze motivering zal worden geduid, niet meteen duidt op enige diepgaande studie van het heilige boek of de religie in zijn geheel. Ook uw echtgenoot kan hierin niet overtuigen. Ondanks zijn uitspraken over de verschillen tussen de islam en het christendom, blijkt hij de Koran zelfs niet eens volledig gelezen te hebben (CGVS 1 19/23651 p. 14). Hij stelde nochtans een vergelijking te hebben gemaakt van de twee religies (CGVS 1 19/23651 p. 14). Zijn conclusie blijkt echter niet verder te gaan dan te stellen dat wanneer er iets goeds in de Koran staat, dit uit de Bijbel werd overgeschreven (CGVS 1 19/23651 p. 14). Dat jullie reeds na drie maanden, zonder dat jullie zich op een ernstige wijze in jullie nieuwe religie hebben verdiept of de tijd hebben gegeven om existentiële twijfels te overwegen, het christendom als nieuwe geloof aanvaardden, is allerminst ernstig en getuigt allerminst van een oprechte diepgaande bekering.

Zo stelt u dat het woord vergeving mogelijks bestaat in de islam maar het in de praktijk niet wordt toegepast (CGVS 2 19/23651B p. 9). Voorgaande kan echter weinig ernstig genomen worden daar vergeving ook in de islam een centrale plaats inneemt. Mits het tonen van berouw en het bevestigen van zijn geloof in Allah, kan een moslim immers vergeven worden. U gaat hier echter aan voorbij en stelt dat het mantra 'oog om oog, tand om tand' de plak zwaait in de islam (CGVS 2 19/23651B p. 9). Als begenadigd lezer van de Bijbel zou u het principe van *Ius Talionis* (vergeltingsrecht) evenzeer moeten tegengekomen zijn in het heilige boek van uw nieuwe religie. Indien dit u dermate wegduwde van de islam, kan er niet ingezien hoe de aanwezigheid van voorgaande u niet tegengehouden heeft om voor het christendom te kiezen.

U gaat echter verder door te stellen dat er alleen maar wraak is in de islam terwijl er in het christendom anders gesproken wordt (CGVS 2 19/23651B p. 9). U stelt dat vrouwen die overspel plegen in de islam gestenigd worden terwijl een man mag doen wat hij wil (CGVS 2 19/23651B p. 9). Dat voorgaande u mogelijks wegduwde van de islam, kan begrepen worden. Dat vrouwvriendelijkheid u mogelijks aangetrokken heeft tot het christendom echter niet, daar ook de Bijbel niet bepaald vriendelijk te noemen is jegens vrouwen (kopie in administratief dossier). Uw echtgenoot heeft het dan weer op extremisme gemunt. Hij stelt dat moslimextremisten zich aan de regels van de Koran houden, terwijl wanpraktijken in het christendom niet representatief zijn voor de religie (CGVS 1 19/23651 p. 14). De twee maten en gewichten waarmee u en uw echtgenoot te werk gaat, kan bezwaarlijk ernstig genomen worden. Er kan niet aangenomen worden dat jullie, die als moslims opgroeiden, leefden onder de moslims en wiens ouders en zussen moslims zijn, de islam louter met wraak of geweld associëren. Bovendien kan er niet begrepen worden dat u binnen de geest van voorgaande voorbij zou gaan aan de vele gewelddadige passages en positie van de vrouw in de Bijbel. Zomaar stellen dat de twee godsdiensten niet te vergelijken zijn (CGVS 2 19/23651B p. 9) is weinig afdoende. Gevraagd of u op zoek ging naar antwoorden op uw bedenkingen in de islam stelt u geïrriteerd dat u de Koran van kindsbeen af gelezen heeft en het in het Arabisch vanbuiten leerde (CGVS 2 19/23651B p. 9, 10). Hieruit mag echter niet blijken dat u ook daadwerkelijk een betekenis kan toeschrijven aan de tekst, evenmin dat u ook daadwerkelijk een vergelijkende studie van de twee religies maakte. Dat u van jongs af aan zag hoe de islam in uw land heerste, doet evenmin afbreuk aan de kern van de religie. Indien u daadwerkelijk de teksten van de Koran zou gelezen hebben, kan er immers enige nuance verwacht worden en zou u mogen inzien dat de interpretatie van de geschriften danig kunnen variëren tussen verschillende regimes of autoriteiten. De daden van een regime staan dan ook geenszins gelijk aan de geschriften in de Koran. U gaat hier evenwel helemaal aan voorbij en tracht het christendom en de islam louter als tegenpolen neer te zetten, hetgeen niet ernstig is. Het geheel van voorgaande getuigt niet van een deugdelijke studie voorafgaande uw bekering, hetgeen vraagt tekenen zet bij de oprechtheid van uw geloofsafval en daaropvolgende bekering. Dat bezwaarlijk gesproken kan worden van een deugdelijke studie voorafgaand aan uw bekering, komt eens te meer naar voren wanneer er gepolst wordt naar uw kennis van het christendom. Hoewel u intussen

bijna drie jaar bekeerd bent, kan u geen uitgebreide kennis van de Bijbel weergeven, evenmin kan u laten optekenen doordrongen te zijn van christelijke gebruiken en een gedegen begrip te hebben van de christelijke feestdagen. Zo gaat u compleet de mist in wanneer u gevraagd wordt wat er met Pinksteren gevierd wordt (CGVS 2 19/23651B p. 10; CGVS 2 19/23651 p. 8, 9), een feestdag die nog maar pas gepasseerd was ten tijde van jullie persoonlijk onderhoud op het CGVS. U stelt dat Jezus met Pinksteren naar de hemel gaat en jullie dit vierden met een Laatste Avondmaal (CGVS 2 19/23651B p. 10). U gaat verder met te stellen dat het een feest is om te herdenken dat Jezus uit de doden opstond en naar de hemel ging. Bij zijn vertrek zei hij voorgoed bij ons te blijven en op de dag des oordeels aanwezig te zijn, zo stelt u (CGVS 2 19/23651B p. 11). Het mag verbazen dat u niet eens in de buurt komt van de eigenlijke gebeurtenis bij Pinksteren en het belang ervan kan benoemen. Het betreft hier immers over, zoals u zelf stelt (CGVS 2 19/23651B p. 11), een van de belangrijkste feesten in het christendom. Over de heilige geest die neerdaalde, apostelen die vervuld raakten en in meerde talen konden spreken en duizenden mensen die zich op een dag tijd bekeerden, rept u met geen woord. Deze feestdag vormt nochtans de geboorte van de kerk en het startpunt van de actieve verspreiding van het christendom over de wereld. Dat u hier niets over blijkt te weten, is frappant te noemen. Temeer het een feestdag betreft waartoe danig geanticipeerd zou moeten zijn in uw kerk. Het blijft hier echter niet bij. Zo kan u Goede Vrijdag evenmin benoemen als de dag waarop Jezus gekruisigd werd (CGVS 2 19/23651B p. 11). Ook positioneert u de heilige week, die voorafgaat aan het Paasfeest, tien dagen voor Pinksteren (CGVS 2 19/23651B p. 11). Naast het gegeven dat u de heilige week juist zou mogen situeren op de christelijke kalender, kan er toch ook wel verwacht worden dat u zou weten dat Jezus tien dagen voor Pinksteren, en dus veertig dagen na zijn verrijzenis, opsteeg naar de hemel en beloofde de Heilige Geest te laten neerdalen. Sterker, u stelt dat Jezus na zijn verrijzenis slechts tweemaal verscheen tussen de mensen (CGVS 2 19/23651B p. 11), hetgeen evenmin klopt daar hij tijdens de veertig dagen voorafgaand aan zijn hemelvaart verschillende keren verscheen bij diverse mensen. Voorgaande opmerkelijke gebeurtenis zou u dan toch ook wel correct mogen weergeven, quod non. Bovenstaande vaststellingen omtrent uw gebrekkige kennis van het christendom en christelijke activiteiten of feesten, doet eens te meer afbreuk aan het geloof in uw bewering oprecht bekeerd te zijn tot het christendom.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan er dan ook niet begrepen worden dat jullie zich lieten dopen (CGVS 1 19/23651B p. 9; CGVS 2 19/23651 p. 5). Men zou immers kunnen verwachten dat vooraleer men het Heilige Sacrament dat het doopsel is, tot zich neemt, men zich zou verdiepen in de nieuwe religie. In jullie hoofde kan hier duidelijk niet over gesproken worden. Ook uw pastoor bleek die mening toegedaan toen u hem aanmaande u te dopen maar hij dit weigerde daar u niet over voldoende kennis beschikte (CGVS 1 19/23651B p. 9, 10). Dat u uiteindelijk nog gedoopt werd, ondanks uw povere kennis, valt dan ook niet te begrijpen. Hoe dan ook toont u met voorgaande vaststellingen niet aan dat uw doopsel is ingegeven door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Sowieso dient te worden opgemerkt dat de kennis waarover u en uw echtgenoot wel beschikken, makkelijk op te zoeken en in te studeren is. Kennis over de godsdienst toont op zich de oprechtheid van uw geloofsbeleving dan ook niet aan. Het toont op zich louter aan dat u zich ingespannen hebt om aan religieuze kennisgaring te doen.

Het gegeven dat uw echtgenoot en u documenten inzake jullie christelijke activiteiten in België, doopattesten en attesten inzake jullie bijbelstudie neerleggen, wil evenmin zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Deze stukken staven dat jullie deel namen aan het kerkelijk leven in België maar spreken zich geenszins uit over uw beweegredenen daartoe. Bovenstaande vaststellingen doen echter besluiten dat u zich niet vanuit een oprechte overtuiging engageerde. Dat u over een zekere kennis van het christendom beschikt, doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen over de motieven van uw religieuze engagement. Er kan enkel vastgesteld worden dat u zich heeft ingespannen om te studeren en aan religieuze kennisvergaring te doen. Hieruit kan echter de oprechtheid van uw bekering niet blijken.

Uit het geheel dat voorafgaat dient er besloten te worden dat jullie er niet in geslaagd zijn om jullie verklaringen aangaande jullie bekering, aannemelijk te maken."

Door eenvoudigweg aan te geven dat hijzelf en zijn echtgenote op een aantal andere vragen wel konden antwoorden, kan verzoeker namelijk op generlei wijze afbreuk doen aan de veelheid aan voormelde, concrete, pertinente en terechte motieven. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd gehandhaafd en worden deze door de Raad overgenomen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing andermaal geheel ongemoeid en voert niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van deze beslissing waar gemotiveerd wordt:

"Waar er geen geloof in jullie bekering kan gehecht worden, kan er bezwaarlijk geloofd worden dat jullie hierdoor problemen zouden ondervonden hebben. Hoe dan ook, mag er op gewezen worden dat ook jullie verklaringen aangaande de problemen die jullie gehad zouden hebben door een vermeende bekering, niet kunnen overtuigen.

Zo moet erop gewezen worden dat u en uw echtgenoot ook in dit kader geen eenduidige verklaringen aflegde. Zo verklaren u en uw echtgenoot tijdens jullie persoonlijk onderhoud dat er bij een huiszoeking bij jullie thuis religieuze cd's en een Bijbel gevonden werd (CGVS 1 19/23651B p. 13; CGVS 19/23615 1 p. 10). Tijdens uw interview bij de DVZ sprak u echter enkel over religieuze cd's (vragenlijst CGVS 19/23651B vraag 5; vragenlijst CGVS 19/23651 vraag 5). Geconfronteerd met deze vaststelling reageert u verbolgen dat er niet weergegeven werd wat u gezegd zou hebben (CGVS 1 19/23651B p. 13). Voorgaande werd u nochtans in het Farsi voorgelezen vooraleer u het verslag tekende ter bevestiging van de juistheid ervan. Ook werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd naar het verloop van uw interview aldaar. Op enkele kleine zaken aangaande uw huwelijksakte, het aantal kinderen dat u en uw echtgenoot hebben en het aantal kerkleden maakte u geen gewag van fouten of verkeerde weergaven van de feiten (CGVS 1 19/23651B p. 2, 3). Dat er dan nu opeens zowel bij u als bij uw echtgenoot eenzelfde element zou weggelaten zijn, is niet ernstig en doet sterk afbreuk aan het geloof in jullie verklaringen. Er kan van u en uw echtgenoot verwacht worden dat jullie doorheen jullie verklaringen bij de Belgische autoriteiten, er in slagen eenduidige verklaringen af te leggen, quod non.

Ook het door u omschreven gedrag staat in schril contrast met wat er van u in de door u verklaarde situatie verwacht kan worden. Naast het gedrag dat u omschrijft ondanks de problemen die uw zoon reeds had, zoals bovenaan reeds aangehaald, mag het ook verbazen dat u ondanks de vermeende inval op uw huiskerk, toch nog een maand in Iran bleef. Dat jullie het land niet illegaal wilden verlaten omdat jullie bang waren om opgepakt te worden en daardoor gingen onderduiken (CGVS 1 19/23651B 1 p. 12) kan niet blijken uit uw activiteiten in die periode. Zo blijkt immers dat u en uw echtgenoot tot tweemaal toe negen tot tien uren reden richting de ambassade in Teheran om een toeristenvisum te verkrijgen (CGVS 1 19/23651 p. 7, 8). Ook mag het verbazen dat jullie op slechts 16 kilometer van jullie woonst zijn gaan onderduiken, bij de boomgaarden van uw schoonbroer (CGVS 1 19/23651 p. 8), terwijl u zelf stelde dat u zelfs uw burens verdacht van te spioneren voor het Iraanse regime (CGVS 1 19/23651B p. 8). Er zou van u verwacht kunnen worden dat u zich een heel stuk verder van huis zou gaan schuilhouden, noch bij een rechtstreeks familielid. Temeer omdat er van de Ettelaat verwacht kan worden dat zij hier toch een kijkje zouden gaan nemen wanneer zij jullie daadwerkelijk bij de kraag wilden vatten.

Tenslotte moet worden opgeworpen dat het vreemd is dat u met een geldig paspoort legaal uw land bent uit gereisd om naar België te komen. U zou in Shiraz het vliegtuig naar Brussel hebben genomen (CGVS 1 19/23651 p. 7). Uw echtgenoot verklaarde dat een connectie zeker maakte dat jullie via de luchthaven konden reizen (CGVS 1 19/23651 p. 7). Echter, jullie reisden wel degelijk met jullie eigen legale paspoort met jullie eigen persoonsgegevens. Gelet op zijn bewering dat de Ettelaat jullie zochten en reeds waren binnengevallen bij jullie thuis en aldaar christelijke bewijsstukken gevonden hadden (CGVS 1 19/23651 p. 11), is het bijgevolg heel opmerkelijk dat jullie het risico namen om met jullie eigen paspoort via de luchthaven Iran te verlaten. Het spreekt voor zich dat deze houding geenszins in overeenstemming te brengen is met het koesteren van een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade ten opzichte van de autoriteiten. Ook het feit dat jullie een connectie ter hand hadden genomen kan dit door u genomen risico niet minimaliseren. Immers uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat (illegaal) vertrek waarbij omkoping een rol speelt quasi onmogelijk is, aangezien de vele controles zulks zeer duur en complex maken.

Het nieuwsartikel dat uw echtgenoot neerlegt en waarmee hij wil aantonen dat zelfs een persoon die een bomaanslag pleegde op een kerncentrale in Iran kon ontkomen via een luchthaven in het land (CGVS 2 19/23651 p. 2), doet evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het is best mogelijk dat een getrainde man er in geslaagd is een kerncentrale te infiltreren, een bomaanslag te plegen en vervolgens Iran te verlaten. Hiermee doet uw echtgenoot evenwel geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen omtrent het gegeven dat jullie met een legaal paspoort (met jullie persoonlijke gegevens), zich een maand na de ontdekking van jullie huiskerk en inval bij uw moeder zich zijn gaan aanbieden op een van internationale luchthavens aldaar. Dit ondanks het gegeven dat u beweert dat het Iraanse Ettelaat actief op zoek was naar u. Er kan immers aangenomen worden dat de minutieuze planning van een aanslag om kerncentrale danig verschilt met de legale reis die u plande. Evenmin kan er opgemaakt worden dat de man onmaskerd werd alvorens hij op het vliegtuig stapte, hetgeen bij jullie (volgens jullie verklaringen) evenwel het geval was.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er aan uw voorgehouden oprechte bekering tot het christendom geen geloof kan worden gehecht. Uw deelname aan het christelijke leven in België en uw opgedane kennis van het christendom kunnen de conclusie dat uw beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een louter opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven niet weerleggen.

Bijgevolg hebben u noch uw echtgenoot aannemelijk gemaakt dat jullie zich bij een terugkeer naar jullie land van herkomst als christen zullen manifesteren. Evenmin kan er gezien het duidelijk onoprechte karakter van jullie bekering aangenomen worden dat jullie als bekeerling gezien zullen worden door jullie omgeving of de Iraanse overheid louter omwille van jullie deelname aan kerkvieringen en Bijbelstudie of

omwille van jullie christelijke posts op Facebook (CGVS 1 19/23651 p. 4; CGVS 19/23651B p. 4). Bovendien kan er van jullie – gezien het niet-oprechte karakter van uw bekering - verwacht worden dat jullie deze boodschappen wissen alvorens terug te keren naar Iran. Volledigheidshalve moet er nog verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van jullie asielaanvraag, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen in Iran en uw bekering. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de positieve beslissing inzake uw zoon A.M.D. (...) (o.v. 8.734.762) moet er gewezen worden op het feit dat elk verzoek op eigen merites wordt beoordeeld, onder andere rekening houdend met de asielmotieven en de bewijzen die aangevoerd werden door de betrokken verzoeker. Dat er een gunstig gevolg gegeven werd aan het verzoek van uw zoon heeft derhalve geen uitstaans met uw huidig verzoek. Gezien het ongeloofwaardig bevonden karakter van uw motieven kan ook afgeleid worden dat u naar aanleiding van de positieve beoordeling van uw zoon zijn verzoek geen problemen heeft gekend in Iran. U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten. Jullie identiteitskaarten, jullie shenasnameh en jullie huwelijksakte vormen een bewijs van nationaliteit, identiteit en jullie burgerlijke stand, hetgeen niet ter discussie staat. De documenten inzake jullie christelijke activiteiten in België, jullie doopattesten en de attesten inzake jullie Bijbelstudie, staven uw deelname aan bepaalde aspecten van het christelijk leven in België maar kunnen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de toenadering die u in België tot het christendom zoekt opportunistisch van aard is. De foto en video van een grafsteen tonen de finale rustplaats van 'Enayat' aan. Hieruit blijkt echter niet dat deze persoon is omgekomen in een Iraanse gevangenis ten gevolge van een arrestatie volgend op een inval in het kader van christelijke activiteiten (CGVS 1 19/23651 p. 6). Evenmin kan hieruit een eventuele relatie met jullie binnen de sfeer van een huiskerk worden aangetoond. De pensioenkaart van uw echtgenoot toont aan dat hij pensioengerechtigd is in Iran. De documentatie in verband met jullie reis naar Italië en verblijf aldaar, alsook jullie vliegtickets staven jullie reis van Iran naar Italië, dewelke niet ter discussie staat. De militaire dienstplichtkaart van uw man en de militaire dienstplichtkaart van uw zoon A. (...) tonen louter aan dat zij hun militaire dienstplicht in Iran hebben vervuld. De shenasnameh van de ex-vrouw van uw man, de identiteitskaart van uw zoon A. (...), de shenasnameh van jullie zoon S. (...° en de shenasnameh van uw zoon A. (...) hebben betrekking op hun persoonlijke identiteit en nationaliteit en hebben verder geen betrekking op de door u verklaarde vrees voor vervolging in Iran. Het doopattest van uw zoon A. (...) heeft betrekking op zijn persoonlijke bekering tot het protestantisme maar kan verder niet aantonen dat u en uw echtgenoot vanuit een oprechte overtuiging bekeerd zouden zijn en hierdoor in Iran een vrees voor vervolging dienen te koesteren."

Ook deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoeker deze motieven geheel ongemoeid laat, blijven zij onverminderd gelden.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep, dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen in het verzoekschrift, ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de beweerde interesse in en bekering tot het christendom van verzoeker en diens echtgenote, aan hun vermeende toetreding, in dit kader, tot een huiskerk in Iran en aan de beweerdelijk hieruit voortgesproten, concrete problemen en vrees in hoofde van verzoeker en diens echtgenote.

De Raad treedt verweerder verder bij en is samen met verweerder van oordeel dat, gezien verzoeker en diens echtgenote blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegden omtrent hun beweerde interesse in en bekering tot het christendom en de hieruit voortgesproten problemen en gelet op de opvallende lacunes in hun kennis van het christendom en de gedane vaststellingen inzake hun doopsel, hun religieuze activiteiten in België en op de sociale media klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van hun relaas inzake hun bekering en problemen, oordeelt de Raad dat de religieuze activiteiten in Europa en op de sociale media van verzoeker en diens echtgenote een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie blijkt in dit kader verder genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoonst of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hijzelf en zijn echtgenote zouden zijn bekeerd tot het christendom en aan de beweerdelijk hieruit voortgesproten problemen, verzoeker reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van hun activiteiten in België en op de sociale media en verzoeker maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn omgeving en/of zijn autoriteiten zou staan. Voorts kan, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van hun activiteiten in België en op de sociale media, waarbij aangenomen kan worden dat dit opportunistische karakter voor hun directe omgeving ook duidelijk en gekend is, redelijkerwijze van verzoeker en diens echtgenote worden verwacht zij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten op de sociale media verwijderen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker en diens echtgenote bij een terugkeer naar hun land van herkomst het christelijke geloof zullen aanhangen, dat zij zich aldaar als christen zullen manifesteren en dat zij er als dusdanig zullen worden gepercipieerd door hun omgeving en/of hun autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan vervolging zouden riskeren.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.5. De Raad ziet gelet op hetgeen voorafgaat geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT